

Súd: Mestský súd Košice
Spisová značka: K2-41C/5/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7222203799
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 06. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Beáta Oreničová
ECLI: ECLI:SK:MSKE:2023:7222203799.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Mestský súd Košice sudkyňou JUDr. Beátou Oreničovou v spore žalobcu Slovenská republika, v mene ktorej koná Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Pribinova 2, 912 72 Bratislava, IČO: 00 151 866 , proti žalovanému A. B., nar. X.X.XXXX, trvale bytom C. - D., o zaplatenie 78 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 78 eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 78 eur od 14.6.2020 do zaplatenia, v lehote troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Žalobcovi n e p r i z n á v a voči žalovanému náhradu trov konania.

III. Žalovaný je povinný zaplatiť súdny poplatok z návrhu na začatie konania vo výške 16,50 eur na účet Mestského súdu Košice v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa návrhom doručenom súdu dňa 22.4.2022 domáhal, aby súd zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 78 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 78 eur od 14.6.2020 do zaplatenia.

2. Podanie žaloby po skutkovej stránke v podstatnom odôvodnil tým, že žalovanému bola dňa 14.5.2020 vystavená faktúra č.260036864 vo výške 78 eur splatná 13.6.2020 za stravu zabezpečenú počas nariadenej karantény v karanténnom zariadení Ubytovňa KR PZ Košice za obdobie od 28.4.2020 do 4.5.2020. Žalovaný pohľadávku štátu v lehote splatnosti faktúry neuhradil a preto mu boli zaslané Výzvy na úhradu pohľadávky štátu zo dňa 19.10.2020, ako aj zo dňa 23.12.2021 . Okrem istiny žalobca požaduje aj zákonné úroky z omeškania. Žalobca legitímnosť požadovaného nároku odvodzuje od ust. § 58 ods. 2 zákona č. 355/2007 Z.z. o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia , podľa ktorého náklady, ktoré vzniknú pri plnení povinností ustanovených týmto zákonom a inými všeobecne záväznými právnymi predpismi upravujúcimi ochranu verejného zdravia uhrádza ten, kto je povinný tieto povinnosti plniť a s poukazom na nález Ústavného súdu SR sp. zn. PL.ÚS 4/2021. Faktúra predstavuje plnenie v podobe paušálnych nákladov za stravu, ktorá bola žalovanému zabezpečená počas doby nariadenej izolácie v karanténnom zariadení.

3. K žalobe žalobca predložil Faktúru č .260036864 zo dňa 14.5.2020 , Doručenkou, Výzvou Ministerstva vnútra SR, odbor účtovníctva a sekcie energetiky zo dňa 19.10.2020 na úhradu pohľadávok po lehote splatnosti – strava počas karantény , Doručenkou, Výzvou na úhradu pohľadávky štátu vo výške 78 eur zo dňa 23.12.2021.

V predmetnej veci súd vydal dňa 2.5.2022 Platobný rozkaz č. 41C/5/2022-18, ktorý následne súd zrušil Uznesením zo dňa 16.6.2022 z dôvodu, že sa nepodarilo doručiť žalovanému do vlastných rúk.

4. Ani ďalším šetrením sa nepodarilo doručiť žalobu do vlastných rúk žalovanému, preto súd zverejnil oznámenie o podanej žalobe na úradnej tabuli a webovej stránke súdu.

5. Žalovaný sa k žalobe nevyjadril.

6. Žalobca podaním zo dňa 16.8.2022 doručil súdu doplňujúce vyjadrenie, v ktorom uvádza, že vláda SR vyhlásila podľa § 8 zákona NR SR č. 42/1994 Z.z. o civilnej obrane obyvateľstva v znení neskorších predpisov počnúc dňom 12.3.2020 od 6.00 hod. mimoriadnu situáciu. Úrad verejného zdravotníctva SR ako príslušný orgán štátnej správy na úseku verejného zdravotníctva podľa § 5 ods. 4 písm. h) zákona č. 355/2007 Z.z. o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení platnom v rozhodnom čase z dôvodu vyhlásenia mimoriadnej situácie na území SR nariadil podľa ust. § 12 ods. 2 písm. f) a ust. § 48 ods. 4 písm. n) zákona č. 355/2007 Z.z. opatrenie č. OLP/3172/2020 zo dňa 17.4.2020, podľa ktorého: „Všetkým osobám, ktoré sa od 20. apríla 2020 od 7.00 hod. vstúpia na územie Slovenskej republiky, na nariaďuje izolácia v zariadeniach určených štátom na dobu nevyhnutnú na vykonanie laboratórnej diagnostiky COVID-19 a následne po zistení negatívneho výsledku sa tejto osobe nariaďuje domáca izolácia v celkovej súhrnnej dobe 14 dní. Po dobu domácej izolácie podľa predchádzajúcej vety sa táto nariaďuje i osobám žijúcim s ňou v spoločnej domácnosti. Zdôraznil, že nariadenie izolácie formou jednotlivých opatrení nepatrí do pôsobnosti Ministerstva vnútra SR. Ustanovenie § 51 zákona č. 355/2007 Z.z. stanovuje povinnosť fyzickým osobám plniť nariadené opatrenia a podrobiť sa v súvislosti s predchádzaním prenosným ochoreniam lekárske vyšetreniam a diagnostickým skúškam. Fyzické osoby sú, podľa § 51 zákona č. 355/2007 Z.z., povinné plniť opatrenia na predchádzanie ochoreniam, a preto žalovaný mal povinnosť absolvovať izoláciu v karanténnom zariadení a uhradiť náklady, ktoré mu pri plnení povinností ustanovených týmto zákonom a inými všeobecne záväznými právnymi predpismi upravujúcimi ochranu verejného zdravia vznikli. Fyzické osoby však neplatia všetky náklady, ktoré spojené s povinnou izoláciou, ale iba stanovenú paušálnu čistku za stravu. Žalovaný bol v karanténnom zariadení v rozhodnom období, ktorú skutočnosť žalobca preukazuje priloženým dokumentom „Popradská, nástup 28.4.2020“ s údajmi žalovaného a žalovaným podpísané „Ukončenie povinnej karantény v zariadení MV SR“. Žalovaný stravu v rozhodnom období poberal, preto bola žalovanému vystavená faktúra č. 260036864 na sumu 78 eur. Žalobca poukazuje na ust. §58 ods. 2 zák. č. 355/2007 Z.z., v zmysle ktorého náklady, ktoré vzniknú pri plnení povinností ustanovených týmto zákonom a inými všeobecne záväznými právnymi predpismi upravujúcimi ochranu verejného zdravia, uhrádza ten, kto je povinný tieto povinnosti plniť. Predmetné ustanovenie určuje okruh osôb, ktoré sú povinné uhrádzať náklady spojené s plnením povinností ustanovených zákonom č. 355/2007 Z.z. Ustanovenie § 58 ods. 2 zákona č. 355/2007 Z.z. však nerieši prípady, kedy náklady vzniknú subjektu, ktorý neuložil povinnosť podľa zákona č. 355/2007 Z.z. Žalobca s poukazom na uvedené vymáha od žalovaného paušálne náklady za stravu, keďže plnil za žalovaného to, čo mal podľa § 58 ods. 2 zákona č. 355/2007 Z.z. plniť žalovaný sám. Na podporu svojich tvrdení žaloba poukazuje aj na Nález Ústavného súdu SR PL ÚS 4/2021-136 zo dňa 8.12.2021 publikovaným v Zbierke zákonov SR pod č. 551/2021. V tejto súvislosti žalobca zdôrazňuje, že Ústavný súd SR v bode 168 predmetného nálezu Ústavného súdu SR aj konštatuje, že cit. : „uloženie povinnosti podľa § 58 ods. 2 zákona o ochrane verejného zdravia znášať (bez náhrady) náklady, ktoré vzniknú pri plnení povinností ustanovených týmto zákonom a inými všeobecne záväznými právnymi predpismi upravujúcimi ochranu verejného zdravia, osobe, ktorá je povinná tieto povinnosti plniť, je v súlade s čl. 20 ods. 1, 3, 4 a 5, čl. 13 ods. 4 ústavy i v spojení s čl. 1 dodatkového protokolu“. Na podporu právneho názoru žalobca poukazuje na niektoré právoplatné rozhodnutia súdov v totožných veciach, v ktorých súdy vyhodnotili žaloby resp. návrhy na vydanie PR ako dôvodné s poukazom na právnu argumentáciu žalobcu podporenú listinnými dôkazmi : rozsudok OS Rimavská Sobota sp.zn. 6C/8/2022 zo dňa 28.6.2022, rozsudok OS Lučenec sp.zn. 13C/8/2022 zo dňa 11.7.2022, OS Bratislava III č.k. 21C/23/2022-27 zo dňa 12.7.2022.

7. Keďže sa súdu nepodarilo doručiť žalobu žalovanému do vlastných rúk, súd zverejnil oznámenie o podanej žalobe na úradnej tabuli a webovej stránke súdu.

8. V predmetnej veci súd pojednával v súlade s ust. § 177 ods. 2 CSP, podľa ktorého pojednávanie je potrebné nariaďovať, ak ide iba o otázku jednoduchého právneho posúdenia veci, skutkové tvrdenia

strán nie sú sporné a hodnota sporu bez príslušenstva neprevyšuje 2.000 eur. Oboznámením sa s obsahom spisu súd zistil tento skutkový stav :

9. Žalovanému žalobca vystavil dňa 14.5.2020 faktúru č. 260036864 vo výške 78 eur , splatnú do 13.6.2020 za stravu zabezpečenú počas nariadenej karantény v karanténnom zariadení Ubytovňa KR PZ Košice za obdobie od 28.4.2020 do 4.5.2020. Žalovaný žalobcom zaslanú faktúru neprevzal, podľa poštového doručovateľa žalovaný je adresátom neznámym.

10.Výzvou na úhradu pohľadávok po lehote splatnosti – strava počas karantény zo dňa 19.10.2020 Ministerstvo vnútra SR vyzvalo žalovaného na úhradu sumy 78 eur do 30 dní od vystavenia výzvy. Žalovaný si taktiež Výzvu na úhrady pohľadávok neprevzal, zásielka sa vrátila žalobcovi späť s poznámkou „adresát neznámy“ .

11 .Ďalšou výzvou zo dňa 23.12.2021 Ministerstvo vnútra SR vyzvalo žalovaného opätovne na úhradu pohľadávky štátu vo výške 78 eur do 10 dní od doručenia výzvy. Výzva sa žalobcovi vrátila späť s poznámkou „ adresát neznámy“.

12. Právne vec súd posúdil nasledovne :

13.Podľa ust. § 2 ods. 1 písm. m/ zákona č. 355/2007 Z.z. o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia v znení účinnom v čase nariadenej karantény (ďalej len citovaný zákon), izolácia je oddelenie osôb chorých na prenosné ochorenie počas ich infekčnosti od iných osôb na účely zamedzenia šíreniu prenosného ochorenia.

14.Podľa ust. § 2 ods. 1 písm. n/ citovaného zákona, karanténne opatrenia sú karanténa, zvýšený zdravotný dozor a lekársky dohľad.

15.Podľa ust. § 48 ods. 4 písm. n/ citovaného zákona, nútená izolácia je izolácia osôb chorých na prenosné ochorenie, ktoré odmietajú nariadené opatrenie podľa § 12 ods. 2 písm. f).

16. Podľa ust. § 51 ods. 1 písm. a) citovaného zákona, fyzické osoby sú povinné plniť opatrenia na predchádzanie ochoreniam podľa § 12 ods. 2 písm. a), d) až h) a opatrenia pri ohrození verejného zdravia podľa § 48 ods. 4 písm. a) až d), f) až i) a n) nariadené príslušným orgánom verejného zdravotníctva; to neplatí v prípade povinného očkovania, ak sú známe kontraindikácie.

17.Podľa ust. § 58 ods. 2 citovaného zákona, náklady, ktoré vzniknú pri plnení povinností ustanovených týmto zákonom a inými všeobecne záväznými právnymi predpismi upravujúcimi ochranu verejného zdravia, uhrádza ten, kto je povinný tieto povinnosti plniť.

18.Podľa ust. § 1 ods. 1 zákona č. 278/1993 Z.z. o správe majetku štátu, tento zákon upravuje správu majetku vo vlastníctve Slovenskej republiky (ďalej len "majetok štátu") vo verejnoprospešnej a nepodnikateľskej sfére, ktorú vykonáva správca majetku štátu (ďalej len "správca"), a to

a) štátna rozpočtová organizácia a štátna príspevková organizácia, 1)

b) štátny fond, 2)

c) právnická osoba zriadená osobitným zákonom,3) ak na základe zákona spravuje majetok štátu,

d) štátny orgán bez právnej subjektivity, ak podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu spravuje majetok štátu; práva a povinnosti správcu vykonáva len v rozsahu ustanovenom týmto zákonom alebo osobitným predpisom.

19.Podľa ust. § 2 ods. 1 zákona č. 278/1993 Z.z. o správe majetku štátu, na účely tohto zákona majetkom štátu sú veci vo vlastníctve Slovenskej republiky vrátane finančných prostriedkov, ako aj pohľadávky a iné majetkové práva Slovenskej republiky.

20.Podľa ust. § 2 ods. 2 zákona č. 278/1993 Z.z. o správe majetku štátu, Slovenská republika ako právnická osoba vlastní majetok a nakladá s ním prostredníctvom správcov majetku štátu v súlade s týmto zákonom. Správca podľa § 1 ods. 1 písm. a), b) a d) môže nadobúdať majetok len do vlastníctva štátu. Správca majetku štátu vykonáva právne úkony pri správe majetku štátu v mene štátu. Správca koná v mene štátu pred súdmi a inými orgánmi vo veciach, ktoré sa týkajú majetku štátu, ktorý spravuje,

alebo sporného majetku, ktorého správcom by mal byť podľa tohto zákona alebo podľa osobitných predpis.

21. Podľa ust. § 5 písm. b) zákona č. 179/2011 Z.z. o hospodárskej mobilizácii v znení účinnom do 18.1.2021, opatreniami hospodárskej mobilizácie sú: organizácia výroby a organizácia služieb.

22. Podľa ust. § 2 ods. 3 citovaného nariadenia vlády SR, na realizáciu karanténnych opatrení určí subjekt hospodárskej mobilizácie podľa § 4 ods. 1 písm. a) zákona vybrané zariadenia vo svojej pôsobnosti ako subjekty hospodárskej mobilizácie podľa § 4 ods. 1 písm. d) druhého bodu zákona.

23. Podľa ust. § 2 ods. 5 citovaného nariadenia vlády SR, vláda nariaďuje na celom území Slovenskej republiky vykonanie opatrenia hospodárskej mobilizácie podľa § 5 písm. b) zákona subjektom hospodárskej mobilizácie podľa § 4 ods. 1 písm. a) a b) zákona na zabezpečenie podporných služieb pre prevádzku karanténnych zariadení určených podľa odsekov 3 a 4, ako aj na iné strategické účely

24. Podľa ust. § 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka, dlžník ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní.

Podľa ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania. Výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

25. Podľa ust. § 3 nar. Vlády SR č. 87/1995 Z.z. , výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

26. Podľa § 150 ods. 1 CSP, strany majú povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu.

27. Podľa § 151 ods. 1 CSP, skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné.

28. Ustanovenie § 150 zakotvuje jedno zo zákonných procesných povinností strán sporu a to povinnosť tvrdiť. Stranu sporu zaťažuje bremeno tvrdenia (onus dicendi). Schopnosť strany sporu uniesť bremeno tvrdenia spolu s dôkazmi bremena (onus probandi) je predpokladom pre úspech v spore. Posúdenie otázky, ktorá strana sporu je povinná tvrdiť, aký je obsah jej povinnosti tvrdiť, teda kto a aké tvrdenie ma uviesť, sa odvíja od hmotného práva. Platí, že strana sporu je povinná tvrdiť skutočnosti, ktoré sú na základe hmotného práva spôsobilé privodiť jej úspech v spore. Každý má tvrdiť v zásade tie právne skutočnosti, ktoré spôsobujú vznik jeho nároku alebo zánik jeho povinnosti. Procesnej povinnosti strany sporu uviesť skutkové tvrdenia zodpovedá procesná povinnosť protistrany poprieť tvrdené skutočnosti. To, že civilný sporový poriadok chápe bremeno popretia tvrdení protistrane ako samostatnú procesnú povinnosť vyplýva z ustanovenia § 151, ktoré zakotvuje procesné následky (sankciu za jej nesplnenie). Skutkové tvrdenia žalobcu sú prostriedkami procesného útoku, skutkové tvrdenia žalovaného sú prostriedkami procesnej obrany. Povinnosť tvrdenia spravidla zaťažuje obidve strany. Neunesenie bremena tvrdenia vyúsťuje do procesného neúspechu toho účastníka sporu, ktorý nedokázal formulovať tvrdenia v konkrétnych skutočnostiach, ak tieto skutočnosti boli predpokladom na použitie pravidla správania obsiahnutého v právnej norme, o ktorú sa účastník pri uplatnení, alebo pri bránení práva opiera. Skôr ako súd v sporovom konaní pristúpi k vykonávaniu dôkazov, identifikuje, ktoré skutkové tvrdenia strán sporu sú sporné a ktoré sú nesporné. Z ustanovenia § 151 vyplýva, že stranu sporu zaťažuje procesné bremeno popretia skutkových tvrdení protistrany. Za podmienok uvedených v § 151 ods. 2 musí totiž popierajúca strana uviesť vlastné tvrdenia. Ak strana sporu neunesie bremeno popretia skutkových tvrdení protistrany, nastupuje ako procesný následok uplatnenie domnienky, že skutkové tvrdenia protistrany sú nesporné.

29. Žalovanému v spore zodpovedala procesná povinnosť poprieť tvrdené skutočnosti žalobcom, avšak tento bol v spore procesne pasívny. Na svoju obranu neuviedol žiadne skutočnosti a nepoprel tvrdenia žalobcu, čo vedie k procesnej sankcii vo forme nespornosti nepopretých skutkových tvrdení. Na základe vyššie uvedeného v súlade s predloženými dôkazmi súd musel konštatovať, že žalobca v spore uniesol

tak bremeno tvrdenia, ako aj dôkazné bremeno, nakoľko ním tvrdené skutočnosti neboli zo strany žalovaného popreté. Vychádzajúc z predložených listinných dôkazov súd mal za to, že žalobca preukázal dôvodnosť právneho nároku uplatňovaného žalobou, nakoľko v konaní bolo riadne preukázané, že žalovaný absolvoval nariadenú karanténnu izoláciu v karanténnom zariadení Ubytovňa KR PZ Košice v období od 28.4.2020 do 4.5.2020, kedy mu žalobca zabezpečil stravu, ktorú následne uhradil štát a teda žalobcovi vznikli náklady v súvislosti s poskytnutím stravy v sume 78 eur žalovanému. Uvedená povinnosť je plne v súlade a v korelácii ustanovení § 58 ods. 2 zákona o ochrane verejného zdravia, ktoré je svojou povahou ustanovením zákonným a obmedzuje vlastníctvo fyzickej osoby v rozsahu nákladov, ktoré vznikli pri plnení povinnosti ustanovených týmto zákonom a inými všeobecne záväznými právnymi predpismi uložených tejto osobe tým, že tieto náklady je povinná znášať. Zásah do práva na vlastníctvo v podobe znášania nákladov na plnenie povinnosti stanovených v záujme ochrany verejného zdravia smeruje k dostatočne dôležitému cieľu, ktorý ho ospravedľuje a teda nie je nevhodným. Súd poukazuje na nález Ústavného súdu SR PL ÚS 4/2021 zo dňa 8.12.2021, ktoré v bode 168. konštatuje, že uloženie povinnosti podľa § 58 ods. 2 zákona o ochrane verejného zdravia znášať náklady, ktoré vzniknú pri plnení povinnosti ustanovených týmto zákonom a inými všeobecnými záväznými právnymi predpismi upravujúcimi ochranu verejného zdravia osobe, ktorá je povinná tieto povinnosti plniť, je v súlade s článkom 20 ods. 1, 3, 4 a 5, článkom ods. 1 a článkom č. 13 ods. 4 Ústavy v spojení s článkom 1 dodatkového protokolu. Na základe vyššie uvedeného považujúc skutkové tvrdenia žalobcu za nesporné de iure (aplikácia právnej domnienky podľa § 151 ods. 1 CSP), súd žalobe vyhovel.

30. O splnení povinnosti uloženej týmto rozsudkom súd rozhodol v súlade s ust. § 232 ods. 3 CSP, podľa ktorého lehota na plnenie je tri dni a plynie od právoplatnosti rozsudku.

31. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

32. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

33. V sporových konaniach sa ohľadom náhrady trov konania uplatňuje tzv. zásada úspechu, t.j. strane, ktorá mala vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov proti neúspešnej strane. Úspech vo veci sa zisťuje porovnaním žalobnej žiadosti (petitu) a výroku rozhodnutia, ktorým sa vo veci rozhodlo. Strana, ktorá mala plný úspech vo veci, má nárok na náhradu všetkých účelne vynaložených trov proti strane, ktorá vo veci úspech nemala.

34. Žalobca by mal ako úspešná strana sporu nárok na náhradu trov konania v plnej výške, avšak v konaní náhradu trov konania nepožadoval a ani mu žiadne preukázateľné trov konania nevznikli, preto súd žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

35. Podľa ust. § 4 ods. 2 písm. a) zákona ač. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v platnom znení, od poplatku sú oslobodená : Slovenská republika, štátne rozpočtové organizácie, štátne účelové fondy, právnická osoba vykonávajúca konsolidáciu pohľadávok verejného sektora, Slovenský pozemkový fond pri úkonoch a konaniach, ktoré vykonáva v mene Slovenskej republiky, a Sociálna poisťovňa.

36. Podľa ust. § 2 ods. I, prvá veta zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v platnom znení, ak je poplatník oslobodený a súd jeho žalobe alebo návrhu vyhovel, zaplatí podľa výsledku konania poplatok alebo jeho pomernú časť žalovaný alebo odporca, ak nie je tiež od poplatku oslobodený.

37. Podľa Položky 1, písm. a) Sadzobníka súdnych poplatkov zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v platnom znení, zo žaloby alebo z návrhu na začatie konania, ak nie je ustanovená osobitná sadzba, je súdny poplatok z ceny (z úhrady) predmetu konania alebo z hodnoty predmetu sporu 6 % , najmenej 16,50 eura, najviac 16.596,50 eur.

38. Nakoľko je žalobca oslobodený zo zákona od platenia súdnych poplatkov a v konaní bol úspešný, o povinnosti žalovaného zaplatiť na účet Mestského súdu Košice súdny poplatok vo výške 16,50 eur súd rozhodol v súlade s ust. § 2 ods. I citovaného zákona, podľa ktorého ak je poplatník od poplatku oslobodený a súd jeho žalobe alebo návrhu vyhovel, zaplatí podľa výsledku konania poplatok alebo jeho pomernú časť žalovaný alebo odporca, ak nie je tiež od poplatku oslobodený.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na tunajší súd v dvoch písomných vyhotoveniach.

Podľa § 359 Civilného sporového poriadku odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 363 Civilného sporového poriadku sa v odvolaní popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 ods. 1 a ods. 2 Civilného sporového poriadku) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 Civilného sporového poriadku rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 Civilného sporového poriadku odvolanie možno odôvodniť len tým, že:

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 Civilného sporového poriadku odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 Civilného sporového poriadku odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 366 Civilného sporového poriadku prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak žalovaný nespĺní povinnosť uloženú týmto rozsudkom, môže žalobca podať návrh na vykonanie exekúcie podľa Exekučného poriadku. Exekúciu vykoná ten exekútor, ktorého v návrhu na vykonanie exekúcie označí oprávnený (§ 38 zákona č. 233/1995 Z.z.) a ktorého vykonaním poverí súd, ak osobitný predpis alebo tento zákon neustanovuje inak (§ 29 zákona č. 233/1995 Z.z.).